

Koulutettu

Koulutettujen kuntatyöntekijöiden kiista on kirvoittanut kiivaita keskusteluja. Kriisi koskee kaikkia. Sekä koulutettuja että ilman koulutusta jääneitä.

Totean jo aluksi, että tottakai tämä ryhmä tarvitsee lisää palkkaa. Ilmoitan yhden varastotyöntekijän ja erään toisen, tukkumyyjän tavoin, että koska valtiolla ja kunnilla ei ole varaa näitä vaadittuja korotuksia maksaa, niin ottakoon minulta. Meillä suomalaisilla on. Korottakaa surutta veroja. Me kyllä siedämme. Tämä on totta!

Mutta koulutukseen. Koulutettujen kiistassa minua on alkanut kismittää juuri käsite koulutettu. Onko joitakin ihmisiä koulutettu vastoin heidän tahtoaan? Onko se peruste vaatia muita enemmän palkkaa? Jos on koulutettu, eikö jo silloin ole paljon saatu ja annettu?

Itse olen kokenut koulutukset ja opiskelut vähän toisin päin. Halusin pienenä patukana päästä alakouluun, koska yksi kaverini jo siellä kävi. Hänellä oli reppu, ja hän sai kirjoja, vihkoja, kyniä ja kumin.

No pääsin pian perään. Sitten neljännellä luokalla heräsi hirveä halu mennä oppikoulun pääsykokeisiin. Joku toinen kaveri oli jo sinne mennyt, ja hän sai joka päivä käydä koulua kaupungissa. Vanhemmat eivät estelleet. Mene, jos kiinnostaa.

Kiinnosti ja pääsin. Nyt ei enää saanutkaan kirjoja, vaan ne piti itse haalia. Mutta kaupungin koulussa oppi kummia asioita. Kieliäkin. Hankin jo toisella luokalla, siis ensimmäisellä saksan luokallani kirjeenvaihtoverikseni itävaltalaisen tytön. Wieniläinen Waltraud kirjoitti uskomattomia tarinoita kotikaupungistaan. Niin hienoja, etten olisi ikinä kehdannut kutsua häntä kotiini.

Sitten tuli kaamea halu päästä Helsinkiin. Insinööriksi. Hallitsemaan fysiikkaa, kemiaa ja ainetta, siis metallia. Sekin onnistui. Mutta valmistumiseen ei vielä riittänyt. Piti yrittää vielä keksiä pyörää uudestaan.

Lopulta tultiin houkuttelemaan teollisuuteen töihin. Osaankohan mitään? No tekniikkaa ja tiedettä kyllä, mutta osaanko junaila hommia ihmisten kanssa? Osaanko selittää rautakourille. Ymmärrätkö heidän tarinoitansa? Osaanko viedä hienoja juttuja asiakkaille, ulkomaan eläville? Uskovatko he metsäläisten metkuja?

Minua ei todellakaan ole koulutettu. Sitä vastoin olen kyllä itse vähän kouluttautunut, enkä ole vieläkään päässyt siitä vimhasta eroon. Ja sisätöitäkin on siinä sivussa riittänyt.

Mikä sitten on kärjistänyt tämän päivän koulutettujen tilanteen. Aika paljon varmaan kylmä markkinatilanne. Uudet tarkat työt ja eräät vanhatkin, ihan ulkosalla, pyryssä ja viimeassa tehtävät yksinkertaiset hommat ovat vaan niin tärkeitä, että väen saamiseksi on palkkaa nostettava.

Vain tällä samalla tavalla meillä kouluttautuneillakin on toivoa arvomme nousemista. Pitää ensin tulla puutetta. Sen luomiseksi irtisanoutuminen on ihan oikea ja suositeltava keino. Suomessa on kyllä rahaa.

Vielä kerran, jos valtiolla eikä kunnilla riitä, ottakaa meiltä, ihmisiltä!

pajen